

Paļaujieties uz Dievu, tad ejiet un dariet

Prezidents Henrijs B. Airings
pirmais padomnieks Augstākajā Prezidijā

Jūs parādāt savu paļāvību Viņam, kad jūs klausāties ar nolūku mācīties un nožēlot grēkus, un tad jūs ejat un darāt, lai ko Viņš lūgtu.

Mani mīļotie brāļi un māsas, tas ir pagodinājums jūs uzrunāt šajā sabata dienā. Es jūtos pazemīgs, saņemot šo uzdevumu uzrunāt miljoniem Pēdējo dienu svēto un mūsu draugus visā pasaulē. Gatavojoties šai svētajai iespējai, es esmu lūdzis un domājis, lai uzzinātu jūsu personīgās vajadzības un kādu vēstījumu Tas Kungs vēlas, lai es sniegtu.

Jūsu vajadzības ir milzīgas un dažādas. Katrs jūs esat unikāls Dievs bērns. Dievs pazīst jūs personīgi. Viņš sūta iedrošinājuma, labojumu un vadības vēstījumus, kas piemēroti jums un jūsu vajadzībām.

Lai atklātu, ko Dievs vēlas, lai es runātu šajā konferencē, es lasīju Viņa kalpu vēstījumus Svētajos Rakstos un iepriekšējās konferencēs. Es saņēmu atbildi uz savu lūgšanu, kad es lasīju Almas, izcilā Tā Kunga kalpa, vārdus Mormona Grāmatā:

„Ak, kaut es būtu eņģelis un mana sirds vēlme būtu, lai es varētu iet un skandināt ar Dieva bazūni, ar balsi, kas satricinātu zemi, un katru cilvēku piesaukt grēku nožēlošanai!

Jā, es sludinātu katrai dvēselei kā ar pērkonu balsi grēku nožēlošanu un pestīšanas ieceri, ka tiem ir jānožēlo grēki un jānāk pie mūsu Dieva, lai vairs nebūtu nekādu bēdu uz visas zemes virsas.

Bet lūk, es esmu cilvēks un grēkoju savās vēlmēs; tāpēc man ir jābūt apmierinātam ar to, ko Tas Kungs man ir piešķīris.”¹

Un tad Almas pārdomās es atradu norādījumu, pēc kā es biju lūdzis:

„Jo lūk, Tas Kungs dāvā visām tautām viņu pašu valodās un mēlēs mācīt Viņa vārdu, jā, gudrībā, visu, ko Viņš uzskata par vajadzīgu, lai viņiem būtu; tādēļ mēs redzam, ka Tas Kungs dod padomus gudrībā, atbilstoši tam, kas ir taisns un patiess.”²

Kad es lasīju šo Dieva kalpa vēstījumu, mans uzdevums šai dienai kļuva skaidrs. Dievs sūta vēstījumus un pilnvarotus sūtņus pie Saviem bērniem. Mums jāpaļaujas uz Dievu un Viņa kalpiem pietiekami, lai mēs dotos laukā un paklausītu Viņa padomam. Viņš mūs mīl un vēlas, lai mēs būtu laimīgi. Un Viņš zina, kā paļāvības trūkums Viņam rada bēdas.

Paļāvības trūkums radīja bēdas Debesu Tēva bērniem jau pirms pasaules radīšanas. Pateicoties atklāsmēm, ko Dievs deva pravietim Džozefam Smitam, mēs zinām, ka daudzi no mūsu brāļiem un māsām pimsmistīgajā pasaulē noraidīja mūsu mirstīgās dzīves ieceri, ar ko iepazīstināja mūsu Debesu Tēvs un Viņa vecākais Dēls, Jēhova.³

Mēs nezinām visus iemeslus, kāpēc Luciferam bija tik lieli panākumi, musinot uz šo dumpi. Tomēr viens iemesls ir skaidrs. Tiem, kuri zaudēja svētību nākt mirstībā, pietrūka paļāvības uz Dievu, lai izvairītos no mūžīgā posta.

Paļāvības trūkuma uz Dievu bēdīgie piemēri ir pastāvējuši kopš radīšanas. Es būšu uzmanīgs, dodot piemērus no Dieva bērnu dzīves, jo es nezinu visus iemeslus, kāpēc viņiem nebija pietiekamas ticības, lai paļautos uz Viņu. Daudzi jūs esat studējuši par krīzes brīžiem viņu dzīvē.

Piemēram, Jona ne tikai noraidīja Tā Kunga vēstījumu doties uz Ninivi, bet devās pa citu ceļu. Naamans nespēja paļauties uz Tā Kunga pravieša norādījumu mazgāties upē, lai ļautu Tam Kungam dziedināt lepru, domājot, ka šis vienkāršais uzdevums ir zem viņa goda.

Glābējs aicināja Pēteri atstāt drošo laivu, lai dotos pie Viņa pa ūdens virsu. Mēs jūtam viņam līdzī un saskatām savas pašu vajadzības pēc lielākas paļaušanās uz Dievu, dzirdot šo pierakstu:

„Bet gaiļos Jēzus nāca pie tiem, pa jūras virsu staigādams. Un, kad mācekļi Viņu redzēja pa jūras virsu staigājam, tie izbijās un sacīja: „Tas ir spoks.” Un tie brēca aiz bailēm.

Bet Jēzus tūdaļ tos uzrunāja un sacīja: „Turiet drošu prātu, Es tas esmu! Nebīstieties!”

Un Pēteris Viņam atbildēja un sacīja: „Kungs, ja Tu tas esi, tad liec man nākt pie Tevis pa ūdens virsu.”

Un Viņš sacīja: „Nāc!” Un Pēteris izkāpa no laivas, gāja pa ūdens virsu un nāca pie Jēzus. Bet, lielu vētru redzēdams, viņš izbijās un sāka grimt, viņš brēca un sacīja: „Kungs, palīdzi man!”

Un, tūdaļ roku izstiepis, Jēzus viņu satvēra un viņam sacīja: „Mazticīgais, kādēļ tu šaubījies?””⁴

Mēs varam smelties drosmī faktā, ka Pēteris ieguva pietiekamu paļāvību uz To Kungu, lai paliktu uzticīgs Viņa kalpošanā līdz pat savai mocekļa nāvei. Jaunais Nefijs Mormona Grāmatā raisa mums vēlēšanos attīstīt paļāvību uz To Kungu, lai paklausītu Viņa baušļiem, lai cik grūti tie mums liktos.

Nefijs saskārās ar briesmām un iespējamu nāvi, kad viņš teica šos ticības vārdus, ko mēs varam un mums vajag pastāvīgi sajūst savās sirdīs:

„Es iešu un darīšu to, ko Tas Kungs ir pavēlējis, jo es zinu, ka Tas Kungs nedod pavēles cilvēku bērniem, ja vien Viņš nesagatavos ceļu priekš tiem, lai viņi varētu paveikt to, ko Viņš tiem ir pavēlējis.”⁵

Šī pašāvēība rodas, iepazīstot Dievu. Mēs, vairāk nekā jebkuri citi cilvēki uz Zemes, pateicoties evaņģēlija atjaunošanas brīnišķīgajiem notikumiem, varam sajūst mieru, ko Tas Kungs piedāvāja Saviem ļaudīm ar vārdiem: „Rimstieties un atzīstiet, ka Es esmu Dievs.”⁶ Mana sirds ir pilna pateicības par to, ko Dievs ir atklājis par Sevi, lai mēs varētu uz Viņu pašāvēties.

Man tas sākās 1820. gadā ar kādu jaunu zēnu koku birzī kādā Ņujorkas štata saimniecībā. Zēns, Džozefs Smits, jaunākais, devās starp kokiem uz savrupu vietu. Viņš noietās uz ceļiem, lai lūgtu, esot ar pilnīgu pašāvēību, ka Dievs atbildēs uz viņa lūgumu uzzināt, kas viņam jādara, lai taptu attīrīts un glābts caur Jēzus Kristus Izpirkšanu.⁷

Katru reizi, kad es lasu šo pierakstu, mana pašāvēība uz Dievu un Viņa kalpiem pieaug:

„Es ieraudzīju gaismas stabu spožāku par sauli, tieši virs savas galvas, kas pakāpeniski nolaidās, līdz krita pār mani.

Tiklīdz tas parādījās, es jutos atbrīvots no ienaidnieka, kas mani turēja saistītu. Kad gaisma apstājās virs manis, es ieraudzīju divas personas stāvam virs manis gaisā, kuru spožumu un godību nav pat iespējams aprakstīt. Viena no viņām uzrunāja mani, nosaucot mani vārdā un norādot uz otro, sacīja: „*Šis ir Mans mīļais Dēls. Uzklāsi Viņu!*”⁸

Tēvs atklāja mums, ka Viņš dzīvo, ka Jēzus Kristus ir Viņa mīļais Dēls un ka Viņš tā mūs ir mīlējis, ka sūtīja šo Dēlu, lai izglābu mūs, kas esam Viņa bērni. Un tāpēc, ka man ir liecība, ka Viņš aicināja šo neizglītoto zēnu par apustuļi un pravieti, es pašāvējos uz Viņa apustuļiem un praviešiem šodien, un tiem, kurus viņi aicina kalpot Dievam.

Šī pašāvēība ir svētījusi manu dzīvi un manas ģimenes dzīvi. Pirms daudziem gadiem es dzirdēju prezidentu Ezru Taftu Bensonu runājam konferencē, kas līdzīga šai. Viņš mums ieteica darīt visu, ko varam, lai izklūtu no parādiem un tajos neatgrieztos. Viņš minēja māju hipotekāros kredītus. Viņš teica, ka tas varbūt nav iespējams, taču būtu ļoti labi, ja mēs varētu nomaksāt visu savu hipotekāro parādu.⁹

Es pagriezos pret savu sievu pēc sanāksmes un vaicāju: „Vai, tavuprāt, ir kāds veids, kā mēs to varētu izdarīt?” No sākuma mēs nevarējām. Un tad vakarā es iedomājos par īpašumu, ko mēs bijām ieguvuši citā štatā. Gadiem ilgi mēs bijām centušies to pārdot, taču bez panākumiem.

Taču tāpēc, ka mēs pašāvējamies uz Dievu un dažiem vārdiem, kas bija ietverti Viņa kalpa vēstījumā, mēs piezvanījām pirmdienas rītā tam vīram Sanfrancisko, kuram pārdošanas sarakstā bija mūsu īpašums. Es biju viņam zvanījis pirms dažām nedēļām, un viņš tad teica: „Mums neviens gadiem ilgi nav izrādījis interesi par jūsu īpašumu.”

Taču tajā pirmdienā pēc konferences es dzirdēju atbildi, kas līdz šai dienai ir stiprinājusi manu pašāvēību uz Dievu un Viņa kalpiem.

Vīrietis pa tālruni teica: „Es esmu pārsteigts par jūsu zvanu. Kāds vīrs šodien ienāca, prasot, vai viņš varētu iegādāties jūsu īpašumu.” Būdams izbrīnīts, es vaicāju: „Cik daudz

viņš bija ar mieru maksāt?” Tas bija dažus dolārus vairāk par mūsu hipotekārā kredīta summu.

Kāds varētu teikt, ka tā bija tikai sagādīšanās. Taču mūsu hipotekārais kredīts tika nomaksāts. Un mūsu ģimene joprojām klausās katru vārdu pravieša vēstījumā, kas varētu tikt sūtīts, lai pateiktu, kas mums jādara, lai rastu drošību un mieru, ko Dievs mums vēlas dot.

Šāda paļāvība uz Dievu var svētīt sabiedrību, kā arī ģimenes. Es uzaugu mazā pilsētiņā Nūdžersijā. Mūsu draudze bija mazāka par 20 Baznīcas locekļiem, kuri regulāri to apmeklēja.

Starp tiem bija kāda sieviete, kāda gados veca, ļoti pazemīga Baznīcai pievērstā. Viņa bija ieceļotāja un runāja ar izteiktu norvēģu akcentu. Viņa bija vienīgā Baznīcas locekle savā ģimenē un vienīgā Baznīcas locekle pilsētā, kurā viņa dzīvoja.

Caur manu tēvu, kurš bija draudzes prezidents, Tas Kungs viņu aicināja par draudzes Palīdzības biedrības prezidenti. Viņai nebija nevienas rokasgrāmatas, kur būtu teikts, kas viņai jādara. Nevienš cits Baznīcas loceklis nedzīvoja viņai tuvumā. Viņa vienīgi zināja, ka Tas Kungs rūpējas par tiem, kam ir vajadzības, un dažus vārdus Palīdzības biedrības lozungā: „Mīlestība nekad nebeidzas.”

Tas bija laikā, ko mēs tagad saucam par Lielo depresiju. Tūkstošiem cilvēku bija bez darba un mājām. Tādēļ, jūtot, ka viņa ir saņēmusi uzdevumu no Tā Kunga, viņa prasīja kaimiņiem vecas drēbes. Viņa izmazgāja šīs drēbes, izgludināja tās un ielika tās kartona kastēs uz savas mājas pagalma lieveņa. Kad cilvēkiem, kuriem nebija naudas, bija nepieciešamas drēbes un tie lūdza palīdzību kaimiņiem, viņi teica: „Ejiet tālāk pa ielu uz to namu. Tur dzīvo kāda mormoņu kundze, kura jums iedos to, kas jums nepieciešams.”

Tas Kungs nepārvaldīja pilsētu, taču Viņš pozitīvi ietekmēja daļu no tās. Viņš aicināja vienu vienkāršu sievieti, kura pietiekami paļāvās uz Viņu, lai uzzinātu, ko Viņš vēlas, lai viņa darītu, un tad to darīja. Pateicoties savai paļāvībai uz To Kungu, viņa spēja tajā pilsētā palīdzēt simtiem Debesu Tēva bērnu, kuriem bija vajadzības.

Tāda pat paļāvība uz Dievu var svētīt tautas. Es esmu nonācis pie atziņas, ka mēs varam paļauties uz Dievu, ka Viņš piepildīs Almas doto solījumu, ka „lūk, Tas Kungs dāvā visām tautām viņu pašu valodās un mēlēs mācīt Viņa vārdu, jā, gudrībā, visu, ko Viņš uzskata par vajadzīgu, lai viņiem būtu.”¹⁰

Dievs nepārvalda tautas, taču par tām rūpējas. Viņš var un arī virza cilvēkus ietekmīgās pozīcijās, kuri vēl to labāko cilvēkiem un kuri paļaujas uz To Kungu.¹¹

Es to esmu redzējis savos ceļojumos pa pasauli. Kādā pilsētā, kurā bija vairāk nekā 10 miljonu iedzīvotāju, es uzrunāju Pēdējo dienu svētos, kuri tūkstošiem bija pulcējušies konferencē. Tā notika lielā sporta arēnā.

Pirms sapulces sākuma es pamanīju kādu izskatīgu jaunu cilvēku sēžam pirmajā rindā. Ap viņu bija citi, kuri, līdzīgi viņam, bija labāk ģērbusies nekā vairums cilvēku ap

viņiem. Es pavaicāju Baznīcas Augstākajam pilnvarotajam man blakus, kas tie bija par cilvēkiem. Viņš pačukstēja, ka tas bija pilētas mērs un viņa darbinieki.

Pēc sapulces dodoties uz savu mašīnu, es biju pārsteigts, redzot mēru, kurš gaidīja, lai ar mani sasveicinātos, apkārt esot viņa darbiniekiem. Viņš panāca pretī, pastiepa man savu roku un teica: „Es jums pateicos, ka atbraucāt uz mūsu pilsētu un mūsu valsti. Mēs esam pateicīgi par to, ko jūs darāt, lai stiprinātu savus ļaudis. Ar šādiem ļaudīm un šādām ģimenēm mēs varētu izveidot saskaņu un veicināt uzplaukumu, ko mēs vēlam saviem ļaudīm.”

Vienā mirklī es sapratu, ka viņš ir viens no sirdī godīgajiem, ko Dievs ir novietojis varas pozīcijā starp Saviem bērniem. Mēs esam niecīgs mazākums tās lielās pilsētas un tautas pilsoņu starpā. Mērs maz ko zināja par mūsu doktrīnu un pazina tikai dažus no mūsu ļaudīm. Tomēr Dievs viņam bija sūtījis vēstījumu, ka Pēdējo dienu svētie, kuri noslēguši derību paļauties uz Dievu un Viņa pilnvarotajiem kalpiem, varētu kļūt par gaismu viņa ļaudīm.

Es pazīstu Dieva kalpus, kuri jūs uzrunās šīs konferences laikā. Viņi ir Dieva aicināti, lai sniegtu vēstījumus Viņa bērniem. Tas Kungs par viņiem ir teicis:

„Ko Es, Tas Kungs, esmu runājis, Es esmu runājis, un Es neattaisnojos, un kaut arī debesis un zeme zudīs, Mani vārdi nezudīs, bet tiks visi piepildīti vai ar Manu paša balsi, vai ar Manu kalpu balsi, tas ir viens un tas pats.”¹²

Jūs parādāt savu paļāvību Viņam, kad jūs klausāties ar nolūku mācīties un nožēlot grēkus, un tad jūs ejat un darāt, lai ko Viņš lūgtu. Ja jūs pietiekami paļaujaties uz Dievu, lai uzklausītu Viņa vēstījumu katrā runā, dziesmā un lūgšanā šajā konferencē, jūs to atradīsiet. Un ja jūs tad iesit un darīsiet, ko Viņš no jums vēlas, jūsu spēja paļauties uz Viņu pieaugs un ar laiku jūs būsit pateicības pārņemti, atklājot, ka Viņš ir sācis paļauties uz jums.

Es liecinu, ka Dievs šodien runā caur Saviem izraudzītajiem kalpiem Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcā. Tomass S. Monsons ir Dieva pravietis. Mūsu Debesu Tēvs un Viņa Dēls, Jēzus Kristus, dzīvo un mīl mūs. To es liecinu Jēzus Kristus Vārdā, āmen.

ATSAUCES

1. Almas 29:1–3.
2. Almas 29:8.
3. Skat. Mācība un Derības 29:36–37; Ābrahāma 3:27–28.
4. Mateja 14:25–31.
5. 1. Nefija 3:7.
6. Psalmi 46:11.
7. Skat. *Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith* (2007), 28. lpp.
8. Džzoefs Smits — Vēsture 1:16–17.
9. Skat., piemēram, Ezra Taft Benson, „Prepare for the Days of Tribulation,” *Ensign*, 1980. g. nov., 33. lpp.
10. Almas 29:8.
11. Skat. 2. Laiku 36:22–23, Ezras 1:1–3; Jesajas 45:1, 13.
12. Mācība un Derības 1:38.